

Nr 253

Av herr **Bengtson m. fl.**, om upphävande av nöjesskatten vid biograf-föreställning.

(Lika lydande med motion nr 301 i Andra kammaren)

Film- och biografbranschen befinner sig i dag i ett synnerligen katastrofartat ekonomiskt läge. Orsakerna till denna för branschen så prekära situation är huvudsakligast

dels televisionens nästan explosiva expansion — täckande nu hela landet — med över 1 700 000 licensinnehavare mot endast ca 700 000 för några år sedan, dels ock biografnöjesskatten, som för närvarande utgör 25 %.

Ursprungligen var biografskatten endast kommunal. När den statliga skatten infördes för drygt 20 år sedan, var den motiverad av de ekonomiska påfrestringar, som det andra världskriget medförde för det allmänna. Samma skäl förelåg, då skatten 1948 höjdes. Det framhölls emellertid då, att denna skattehöjning var tillfällig.

I och med att "bion" genom televisionen förts in i hemmen, har film- och biografbranschen — även bortsett från de stora ekonomiska resurser televisionen genom statens försorg fått för sin utbyggnad — kommit i ett ohjälpligt underläge som konkurrent genom denna 25 %-iga punktskatt.

I andra länder, där televisionen nått en liknande proportionellt omfattande utveckling, ehuru i något långsammare takt, har myndigheterna beaktat branschens iråkade ekonomiska nödläge och därför exempelvis i England för några år sedan helt slopat nöjesskatten.

Besöksfrekvensen på biograferna är alltjämt sjunkande. Som exempel härvidlag kan upplysas att besökarantalet för Stockholms stads vidkommande var 1956 16 826 384 och 1961 9 819 209. 1962 års siffror, ännu ej definitivt sluträknade, visar otvetydigt på en ytterligare sjunkande tendens av besökarantalet. Att läget måste bli alltmer förvärrat när TV:s program 2 kommer, är ofrånkomligt.

För att ohjälpliga skador ej skall uppstå är ett *omedelbart avskaffande* av biografskatten nödvändigt. Ett uppskjutet beslut kommer bl. a. att innebära ytterligare biografdöd, något som framför allt drabbar glesorter med bl. a. flykt från landsbygden som följd. Några bärande och hållbara argument för bibehållande av denna kristidsföreteelse förefinnes ej längre. Detta har med all

tydlighet på senaste tid kommit till uttryck på ledande plats i de största dagstidningarna samt i veckopress, radio och television.

Med den utveckling filmen fått betraktas den nu jämväl som en viktig faktor i kulturlivet (filmhögskola på väg) och bör därför med all rätt åtnjuta skattefrihet i likhet med övriga jämförbara redan nöjesskattebefriade underhållningsformer såsom bl. a. teater och revy. Filmen fyller ju även en annan betydelsefull uppgift som fritidssysselsättning. Även måste beaktas rättvisesynpunkten i konkurrensen med TV.

Ett slopande av nöjesskatten kommer att medföra att nöjesskatteåterbäringen till svensk film bortfaller. Svensk filmproduktion kommer emellertid därvid ej att försättas i sämre läge, då filmbranschen utlovat garanti för full kompensation till svensk film för ifrågavarande inkomstbortfall. I och med skattens borttagande skulle också film- och biografbranschen själv kunna lösa sina egna övriga problem.

Med anledning av vad ovan anförts får vi undertecknade motionärer hemställa,

att riksdagen måtte besluta att nöjesskatten på biograferna helt slopas från den 1 juli 1963.

Stockholm den 24 januari 1963

Torsten Bengtson

Sven E. Sundin

Allan Hernelius

Erik Olsson

Eric Källqvist